

ende Lovgivning paa disse Punkter. Det gælder ogsaa den Kritik, der er rejst, og som ogsaa det ærede Medlem Hr. Dahlgaard lige til Slut til en vis Grad rejste, mod, at der overlodes for meget til Socialministeren. Dette er et Spørgsmaal, jeg gerne skal forhandle om. Naar det er foreslaaet, er det, fordi der i Konventionerne staaer disse Udtryk om offentlige Myndigheder, om Regeringsbeslutninger. Man har ment, det var mest praktisk at lade det være den parlamentarisk ansvarlige Minister. De ved alle, hvordan det gaar til: at der i hvert Ministerium danner sig en Praksis paa dette Omraade, som for øvrigt er meget fast, og som den enkelte Person har meget vanskeligt ved at komme ud over. Men jeg skal gerne forhandle derom, hvis man kan nævne en anden Institution eller Myndighed, der er bedre skikket dertil. Men allerede efter den gældende Lovgivning har Socialministeren — jeg havde nær sagt desværre — i høj Grad Dispensationsmyndighed, og en stor Del af min Tid som Socialminister gaar sandelig til Dispensationssager med Hensyn til Helligdagslovgivningen, Fabriklovgivningen, Bagerilovgivningen o. s. v. En overordentlig Del af min Tid optages af disse Sager, for selv om de afgøres efter en vis fast Praksis, maa Ministeren dog personlig sætte sig ind i de fleste af dem. Det har vi allerede nu, det er ikke noget nyt. Man har ment det nemmest og heldigst at have den Ordning, at det netop er den parlamentarisk ansvarlige Minister — som Rigsdagen til enhver Tid kan kræve til Regnskab for hvert Skridt, han foretager sig i saa Henseende —, der har Myndigheden, og ikke en enkelt eller blanded Institution, som Rigsdagen ikke vil have den Magt over, som den har over den parlamentarisk ansvarlige Minister. Det er i Virkeligheden ikke en Forringelse af Rigsdagens Myndighed, at Dispensationsmagten er lagt hos den ansvarlige Minister, det er en Forhøjelse af Rigsdagens Myndighed. Hvis der nedsattes et permanent Udvalg — det vilde vist være en meget upraktisk Form — til at afgøre saadanne Dispensationssager, vilde det i Virkeligheden betyde, at Rigsdagen fik langt mindre Indflydelse, end den har, naar Myndigheden, den for den enkelte Minister meget ubehagelige Myndighed, er lagt i en enkelt Mands Haand, som er ansvarlig overfor den høje Rigsdag.

Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen — for at tage en Enkelthed til — havde faaet nogle Udtalelser af den tidligere Direktør for Fabriktilsynet Jakob Kristian Lindberg fuldkommen galt i Halsen. Jeg har naturligvis ikke i dette Øje-

blik kunnet læse den Tale igennem, som Hr. Lindberg den Gang holdt, men jeg kunde høre paa de smaa Brudstykker, det ærede Medlem oplæste, hvad det drejede sig om. Naar jeg baade kendte Sammenhængen den Gang og Hr. Lindbergs hele Opfattelse, kunde jeg straks blive klar over, hvad det drejede sig om, og det havde det ærede Medlem faaet fuldkommen galt i Halsen. Det drejede sig den Gang om — men det synes det ærede Medlem slet ikke at have bemærket —, hvorvidt, naar den 8 Timers Arbejdsdag gennemførtes, Arbejderen, som f. Eks. ved Arbejdstidens Nedsættelse fra 9 til 8 Timer vilde lide et Tab i Arbejdsløn, fordi han var lønnet med Timebetaling, saa skulde have Erstatning i Lønforhøjelse for denne Nedgang. Det er det, det drejede sig om, og der hævdede Hr. Lindberg, at Arbejderne havde berettiget Krav paa Erstatning derfor. Altsaa, naar Arbejdstiden blev nedsat fra f. Eks. 8½ Time til 8, og Time-lønssystemet fortsattes, og Arbejderen derigennem led en Nedsættelse i sin Indtægt, havde han berettiget Krav paa samtidig at faa sin Timeløn saa meget forhøjet, at han samlet ikke fik nogen Nedgang. Men det kunde naturligvis ikke gælde Arbejdere, som ikke var timelønnede. Det var det eneste, Hr. Lindberg, saa vidt jeg kan skønne, i hele den Sammenhæng udtalte. Men det benyttede det ærede Medlem til at udvikle, at Hr. Lindberg havde paa-staaet, at det var hele det øvrige Samfund, der skulde betale Arbejderne den Erstatning, som Arbejdstidens Nedsættelse vilde kræve. Det var en højst forunderlig Udlægning. For øvrigt formede det sig jo saaledes, at Arbejder- og Arbejdsgiverorganisationerne blev enige om en Overenskomst, og de Spørgsmaal, som har knyttet sig dertil, er for længst ude af Verden, de er løst i 1919. Vi har nu snart i 6 Aar levet paa den Ordning, og det er sandelig ikke hele det øvrige Samfund, der har betalt den.

Det ærede Medlem Hr. Reedtz-Thott kunde angaaende Konventionen og Lovforslaget om den ugentlige Hviledag ikke sige, at han ikke kunde gaa med til Konventionen i den Form, den nu har. Jeg har understreget det og glæder mig derover, for det aabnede dog en vis Mulighed for, at der gennem Udvalgsarbejdet kunde naas en saadan Form, at ogsaa det ærede Medlem kunde gaa med i alt Fald til Konventionen om den ugentlige Hviledag. Det er altid noget. Men det ærede Medlem udtalte for øvrigt, at fordi Regeringens